

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **stěžovatele: T. V. H.,** zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem Příkop 8, Brno, a **dalšího účastníka: Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 7. 2004, č. j. 36 Az 716/2003 - 42,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále též „žalovaný“) ze dne 24. 6. 2003, č. j. OAM - 2113/VL - 10 - ZA - 03 - 2003, nebyl žalobci udělen azyl pro nesplnění podmínek podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Zároveň žalovaný rozhodl, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona. Správní orgán rovněž uvedl, že v průběhu správního řízení bylo prokázáno, že důvodem žádosti o udělení azylu je snaha legalizovat pobyt na území České republiky, a dále tíživá ekonomická situace způsobená prohrami v kartách a z toho pramenící obavy z výhrůžek soukromých osob, od kterých si žalobce vypůjčil vyšší částku peněz.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra podal žalobce v zákonné lhůtě žalobu, kterou napadl rozhodnutí správního orgánu v rozsahu výroku o neudělení azylu podle § 12 a § 14 zákona o azylu a o nevztažení překážky vycestování podle § 91 téhož zákona. Žalobce namítl porušení ustanovení § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 33 odst. 2, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (správní řád), a dále porušení § 12 zákona o azylu. Žalobce se domnívá, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu stanovené v § 12 zákona o azylu, resp. minimálně pro vztažení překážky vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona. Žalobce rovněž uvedl, že napadené rozhodnutí správního orgánu považuje za nezákonné z důvodu, že mu nebyl udělen azyl podle § 12 a § 14 zákona o azylu, resp. že na něho nebyla vztažena překážka vycestování podle § 91 citovaného zákona.

O žalobě rozhodl Krajský soud v Brně rozsudkem č. j. 36 Az 716/2003 - 42 ze dne 29. 7. 2004 tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobcem uplatněné důvody nelze podřadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze azyl udělit a žalobce tak nesplnil zákonné podmínky pro jeho přiznání a rovněž nebyly shledány žádné překážky vycestování do země původu.

Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Brně podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) dne 6. 9. 2004 kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas. Rozsudek byl žalobci doručen dne 3. 9. 2004, kasační stížnost byla podána osobně u Krajského soudu v Brně 6. 9. 2004. Jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem.

Jako důvody kasační stížnosti stěžovatel uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řádní správní (dále jen „s. ř. s.“), jak lze dovodit z obsahu podání. Stěžovatel ve své kasační stížnosti namítá, že správní orgán při zjišťování skutkového stavu porušil ust. § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 33 odst. 2, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení. Rozhodnutím správního orgánu se cítí být zkrácen na svých právech v důsledku porušení ustanovení § 12 a § 14 zákona o azylu. Stěžovatel krajskému soudu, který ve věci rozhodoval vytýká, že pro tyto uvedené vady měl napadené rozhodnutí zrušit. Dále stěžovatel, s odkazem na nepříznivou situaci v zemi původu – ve Vietnamu, opakuje důvody, které ho vedly k opuštění vlasti a požádání o azyl v České republice, neboť se obával o život svůj a svých dětí, protože mu bylo opakovaně vyhrožováno ze strany věřitelů, že jeho děti zabijí a on sám byl věřiteli několikrát zbit. Stěžovatel má odůvodněný strach z pronásledování jeho osoby, a proto má za to, že důvody, jež ho vedly k odchodu z vlasti a podání žádosti o azyl jsou dostatečné pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Stěžovatel vytýká krajskému soudu, že při svém rozhodování dostatečným způsobem nezkoumal rozhodnutí žalovaného o neudělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu, a má za to, že důvody, které ho vedly k odchodu z vlasti a podání žádosti o azyl v České republice, jsou důvody dostatečnými pro udělení azylu z důvodů uvedených v ustanovení § 14 zákona o azylu.

Ze shora uvedených důvodů stěžovatel navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a zároveň požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožňuje se závěry Krajského soudu v Brně. Uvádí, že jak rozhodnutí správního orgánu, tak i rozhodnutí

krajského soudu byla vydána v souladu s právními předpisy, a dále odkazuje na obsah správního spisu, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele učiněné ve správním řízení. Kasační stížnost považuje za nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí. Stejně tak neshledává důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel výslovně uplatnil stížností důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, ve spise obsažený, vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru.

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že krajský soud při vlastním přezkoumání žalobou dotčeného rozhodnutí správně vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který správně po právní stránce posoudil a zabýval se všemi výroky napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěry Krajského soudu v Brně a shodně s tímto soudem má za to, že stěžovatelem uváděné důvody pro udělení azylu, a to jak v řízení před správním orgánem, tak potom obdobně i v řízení před soudem, nelze zařadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze podle zákona o azylu žadateli azyl udělit, anebo jinak řečeno, na jehož základě je na udělení azylu právní nárok. Podle názoru Nejvyššího správního soudu tak krajský soud právní otázku v předcházejícím řízení posoudil správně. S ohledem na uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že Krajský soud v Brně správně usoudil a rozhodl, že stěžovatel nemá nárok na udělení azylu podle § 12 ani z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu a že se na něho nevztahuje překážka vycestování podle § 91 citovaného zákona. S námitkami stěžovatele se Krajský soud v Brně náležitým a vyčerpávajícím způsobem v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal.

Ostatně stěžovatelem uváděné důvody, tedy obavy o vlastní život a život jeho dětí pramenící z výhrůžek soukromých osob, od kterých si žalobce vypůjčil vyšší částku peněz a které se tímto způsobem snaží dlužnou částku vymoci zpět, není důvodem, který je podřaditelný pod ustanovení zákona o azylu, neboť uváděné problémy nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými, tedy jeho rasou, národností, náboženstvím, příslušností k určité sociální skupině, či zastávanými politickými názory.

Rovněž nelze přijmout námitku stěžovatele, že jím popisované jednání třetích osob podle jeho mínění je pronásledováním ve smyslu zákona o azylu, neboť stěžovatel v zemi

původu nebyl pronásledován z důvodů uvedených v ustanovení § 12 tohoto zákona. Obecný odkaz na nepříznivou situaci v zemi původu – ve Vietnamu, bez jakékoliv bližší specifikace, pouze s odkazem, že ze zprávy Ministerstva zahraničí USA o stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu mj. vyplývá, že výsledky vládního snažení o dodržování lidských práv zůstávají špatné a vláda pokračuje v jejich vážném porušování, a při konstatování stěžovatele, že soudnictví není nezávislé a vláda odpírá některým občanům právo na spravedlivý a rychlý proces, je irelevantní, neboť stěžovatel o svých potížích neinformoval státní orgány, a ani nežádal policii o vyšetření jeho potíží.

Stejně tak nelze přijmout námitku, že osobní situace stěžovatele je důvodem zvláštního zřetele hodným pro udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu, a to s odkazem na ustálenou judikaturu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, sp. zn. 3 Azs 12/2003).

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že Krajský soud v Brně nepochybil, jestliže považoval rozhodnutí žalovaného za zákonné a neshledal na něm vady řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Žalovaný správní orgán i Krajský soud v Brně postupovaly správně, když důvody uplatňované stěžovatelem neshledaly jako důvody k udělení azylu a podle toho rozhodly.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. října 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu